

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: V. V., zastoupené Mgr. Petrem Saskou, advokátem, sídlem Mírové náměstí 207/34, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Danielem Volákem, advokátem, sídlem Jiráskova 413, Litvínov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. KUUK/171289/2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 16. 8. 2022, č. j. 58 A 1/2022-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Posuzovaná věc se týká odpovědnosti za přestupek spáchaný porušením krizových opatření vlády během nouzového stavu, který byl vyhlášen v souvislosti s výskytem koronaviru způsobujícího onemocnění COVID-19.

[2] Magistrát města Ústí nad Labem uznal rozhodnutím ze dne 7. 9. 2021 žalobkyni vinnou z přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., krizový zákon, neboť podle něj z nedbalosti nesplnila povinnost strpět omezení vyplývající z krizových opatření, zakotvenou v § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona. Uložil jí pokutu ve výši

6 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Podle magistrátu se žalobkyně uvedeného přestupku dopustila (zjednodušeně řečeno) tím, že:

- dne 23. 1. 2021 v 18:16 jako zákaznice konzumovala jídlo nebo nápoje ve specifikované restauraci v Ústí nad Labem, čímž porušila usnesení vlády č. 1375, vyhlášené pod č. 595/2020 Sb., ve znění usnesení vlády vyhlášených pod č. 9/2021 Sb. a č. 22/2021 Sb., bod II, omezující volný pohyb osob na území České republiky, a bod III, nařizující omezit pohyb na veřejně přístupných místech a omezit kontakty s jinými osobami, a
- dne 9. 2. 2021 v 18:19 jako zákaznice konzumovala jídlo nebo nápoje v téže restauraci, čímž porušila usnesení vlády č. 79, vyhlášené pod č. 32/2021 Sb., bod II, omezující volný pohyb osob na území České republiky, a bod IV, nařizující omezit pohyb na veřejně přístupných místech a omezit kontakty s jinými osobami.

[3] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 16. 8. 2022 tuto žalobu zamítl. Podle krajského soudu skutkový stav vyplývá z videozáznamů pořízených Policií ČR. Žalobkyně nezpochybňuje, že byla v danou dobu v restauraci a konzumovala tam jídlo a nápoje jako běžný zákazník. Takové jednání bylo v rozporu s krizovými opatřeními platnými v dané době. Krajský soud se neztotožnil s tím, že jednání žalobkyně by představovalo „nákup hostinské služby“ a že cesta za nákupem takové služby by spadala mezi výjimky z omezení volného pohybu podle krizových opatření. Žalobkyně si podle krajského soudu měla být vědoma toho, že krizová opatření její jednání nedovolují, jakož i toho, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit právní úpravou chráněný zájem v podobě ochrany života a zdraví obyvatelstva. Skutečnost, že krizová opatření již byla zrušena, podle krajského soudu na věci nic nemění, neboť krizová opatření měla od počátku dočasnou povahu. Krajský soud označil za absurdní, aby porušení krizových opatření nebylo možné postihovat i po jejich zrušení, jelikož v takovém případě by postih za jejich porušování nebyl fakticky možný vůbec. Námitkou, že usnesení vlády č. 1375 je nedostatečně odůvodněné a nezákonné, se krajský soud nezabýval, neboť ji žalobkyně vznesla až po uplynutí lhůty k podání žaloby.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[6] Stěžovatelka zaprvé uvedla, že nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu (resp. spatřuje v něm vadu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem), který nevyhověl jejímu návrhu, v němž namítala, že žádný zákon neporušila, neboť její jednání posoudil ve shodě se správním orgánem. Zadruhé krajský soud podle ní pochybil i tím, že se pro opožděnost nevypořádal s námitkou nezákonnosti usnesení vlády č. 1375, neboť se touto otázkou měl zabývat i bez návrhu, z úřední povinnosti. Její třetí námitka spočívá v tom, že závěr krajského soudu, že stěžovatelka svým jednáním ohrozila život a zdraví ostatních občanů, nemá oporu ve správním spise.

pokračování

[7] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Podle žalovaného se s námitkami stěžovatelky již dostatečně vypořádal krajský soud a žalovaný se s jeho argumentací ztotožňuje.

[8] Vyjádření žalovaného bylo stěžovatelce zasláno na vědomí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelčino výše popsané první tvrzení nelze vůbec považovat za projednatelnou kasační námitku. Stěžovatelka toliko vyslovila nesouhlas s tím, jak její návrh posoudil krajský soud, který rozhodl ve shodě se správním orgánem. Nic konkrétního vůči posouzení ze strany krajského soudu nevznesla, nezpochybnila konkrétní námitkou ani jeho skutková zjištění, ani z nich vyvozené právní závěry. Formulace konkrétních důvodů (kasačních námitek) je však nezbytná pro vymezení okruhů přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který je uplatněnými důvody vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. prosince 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58 ze dne 20. prosince 2005, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Tento závěr rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti.

[11] Nebylo přitom třeba stěžovatelku v tomto směru vyzývat k odstranění vad kasační stížnosti, neboť ta obsahovala další dvě sice také stručné, avšak projednatelné kasační námitky, neboť z nich byly patrné konkrétní důvody tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu či vady řízení, které jeho vydání předcházelo, které mohl Nejvyšší správní soud posoudit.

[12] Stěžovatelka konkrétně namítla, že krajský soud pochybil, když se nevypořádal s její námitkou nezákonnosti usnesení vlády č. 1375 jako s opožděnou, neboť se měl touto otázkou zabývat i bez návrhu.

[13] Podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body *jen ve lhůtě pro podání žaloby*.

[14] Námitka, že správní rozhodnutí je nezákonné, neboť se opírá o nezákonný právní předpis, v obecné rovině představuje samostatný žalobní bod, který je třeba uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí. Je-li takový bod včasně uplatněn, musí se s ním krajský soud vypořádat jako s jakoukoliv jinou včasnou námitkou žalobce.

[15] Neuplatní-li žalobce takovou námitku včas, může se krajský soud otázkou zákonnosti použitého podzákonného předpisu zabývat jen tehdy, je-li to nezbytné k vypořádání včasných námitek žalobce (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) nebo při posuzování vady, ke které se přihlíží i bez návrhu. Absence samostatného žalobního bodu (výslovné námitky), že podzákonný právní předpis je nezákonný, v takové situaci nebrání krajskému soudu, aby sám posoudil jeho soulad se zákonem podle čl. 95 odst. 1 části věty za středníkem

Ústavy. Má-li ovšem krajský soud za to, že podzákonný právní předpis je v souladu se zákony, není povinen tento závěr výslovně ve svém rozhodnutí odůvodňovat.

[16] V posuzované věci stěžovatelka nezpochybňuje, že námitku nezákonnosti usnesení vlády č. 1375 uplatnila až po lhůtě k podání žaloby. Krajský soud tak nebyl povinen odůvodňovat závěr, že tento právní předpis je v souladu se zákony. Námitka stěžovatelky, že se touto otázkou měl krajský soud zabývat a vypořádat z úřední povinnosti, není důvodná.

[17] Konečně stěžovatelka namítla, že závěr krajského soudu, že stěžovatelka svým jednáním ohrozila život a zdraví ostatních občanů, nemá oporu ve správním spise. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud v rozsudku uvádí, že stěžovatelka si měla být vědoma toho, že „svým jednáním může porušit nebo ohrozit právní úpravou chráněný zájem v podobě života a zdraví obyvatelstva“ (bod 33). Krajský soud tedy poukazuje na to, že stěžovatelka mohla ohrozit zájem na ochraně života a zdraví jiných osob, nikoliv že nutně život a zdraví ohrozila. Tato úvaha krajského soudu odráží skutečnost, že přestupek, za který byla stěžovatelka shledána odpovědnou, má povahu ohrožovacího deliktu. Postačí tedy, byl-li jednáním stěžovatelky chráněný zájem ohrožen. To je v posuzované věci splněno: nedodržení omezení projevující se pobytem v restauračním zařízení a konzumací jídla či nápojů v rozporu s omezeními podle tehdejších krizových opatření mohlo usnadnit šíření koronaviru způsobujícího onemocnění COVID-19.

[18] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že i v jiné věci před ním obstálo rozhodnutí krajského soudu, který nezrušil rozhodnutí o přestupku spáchaném obdobným způsobem jako v nynější věci (viz podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, čj. 4 As 86/2022 - 54). Nejvyšší správní soud neshledal důvod posuzovat nynější věc odlišně.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu